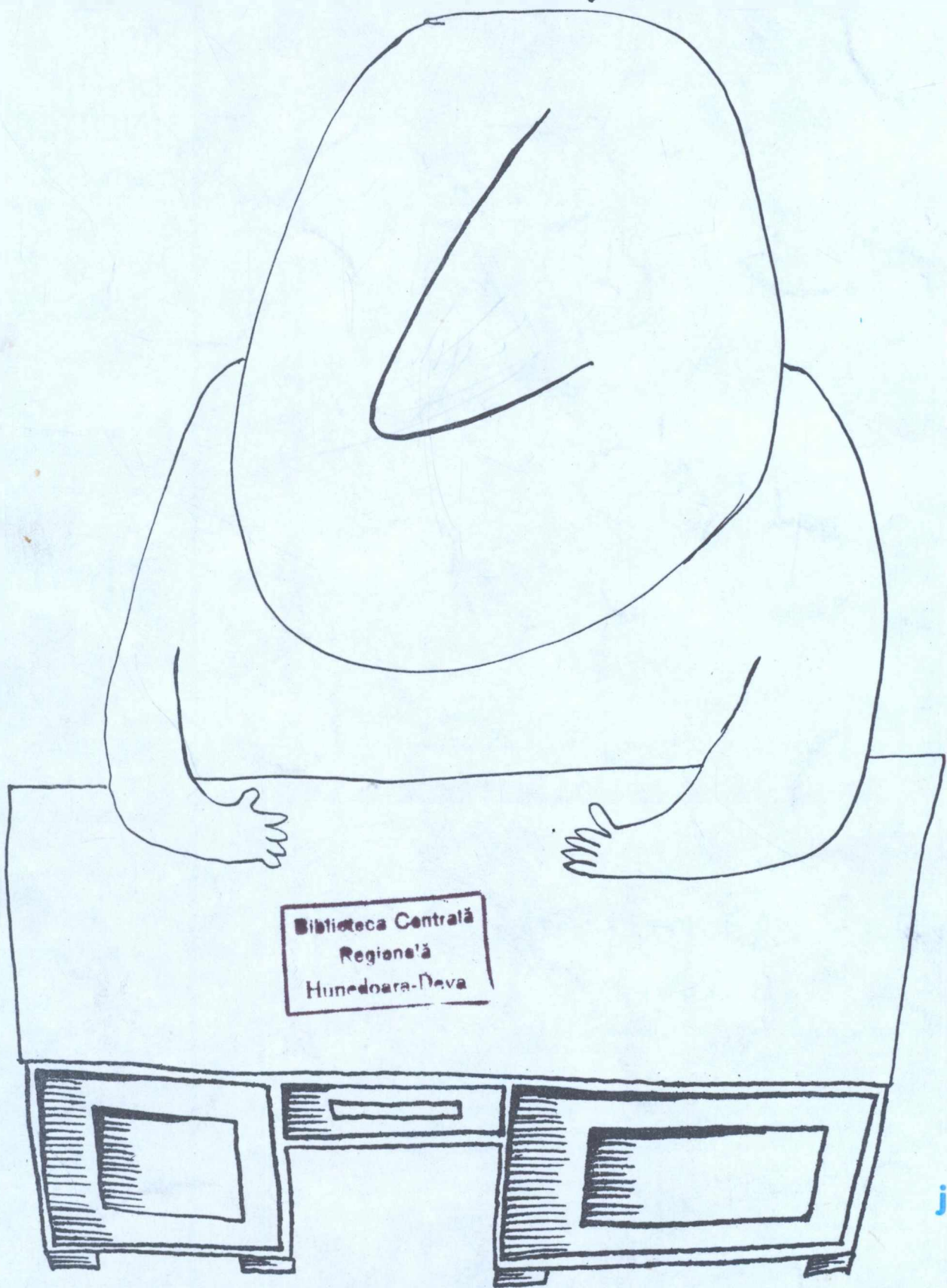

N-am ochi... n-am urechi...
n-am gură...
am **NAS** !...

jo

urzica

CORUL O.C.L. TEXTILE ÎNCĂLȚĂMINTE! — Vine, vine primăvara...

STELIAN FILIP

Vreau să mai și râd...

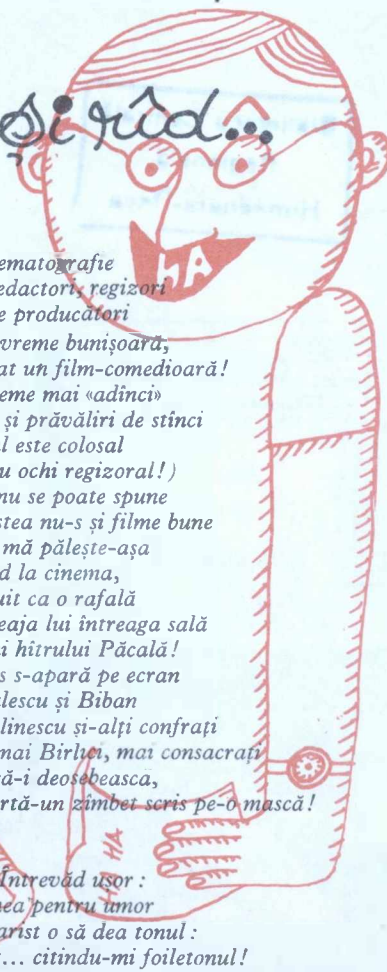
- foileton -

Mai crede câte unul, și susține,
Că dacă rizi, e treabă de rușine,
Că, cică, omul grav și serios
În ochii lumii pare mai mintos.
Chiar prostul, dacă stă cu barba-n piept
Și nu zîmbește, poți să-l crezi deștept
Cu toate că din feasta-i rotofeie
N-a emanat vreun scîlpăt de scînteie.
Că risu-n mase e mereu prezent?
Păi masele nu au rafinament
Nici dram, pe lângă indivizii care
Trăiesc în sfere mult superioare
În care-nreaga lor filozofie
Alunecă mai mult spre tragedie.
Umorul, socotit un «gen minor»
E un sector străin de viața lor.

În sensul ăsta e deficitară
Chiar dumneaiei, «Revista literară»
Și-altă suror!, mai mari, mai mititeie,
La fel de serioase și fidele
În evitarea scrisului suspect
Că ar avea un zîmbet ca efect...
«Trăim (citez!) un ev de frămîntări!
Ne preocupăm marile-nreabări
Și cărui ins să râdă în mai pasă
Cînd e cuprins de-o tulburare angoasă?»
Credința asta, palidă stihie,

Ajunse și-n cinematografie
Contaminînd redactori, regizori
Și alte soiuri de producători
De-aceia, de o vreme bunișoară,
N-au mai turnat un film-comedioară!
Se abordează teme mai «adînci»
Cu-mpușcături și prăvăliri de stînci
(Fîndcă efectul este colosal
Dacă privești cu ochi regizoral!)
Fără-ndoială, nu se poate spune
Că printre-acestea nu-s și filme bune
Dar cite-odată mă pălește-asa
O poftă să și rid la cinema,
Un ris dezlănțuit ca o rafală
Prinzînd în mreaja lui întreaga sală
De strănepoți ai hîrului Păcală!
Aș vrea mai des s-apară pe ecran
Un os de Căciulescu și Biban
De Pui (u) Călinescu și-alți confrăți
Mai vîrstnici, mai Birlei, mai consacrați
În genul care, să-i deosebeasca,
De veacuri poartă-un zîmbet scris pe-o mască!

P.S.
Și ce-o să fie? Întrevăd ușor:
La pledoaria mea pentru umor
Un singur scenarist o să dea tonul:
Cănce-ă zîmbi... citîndu-mi foiletonul!

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂ- RILE UNUI INDISCRET

● Dacă-l vezi citînd, să știi că scrie și el. Lectori grațiuți nu există.

● E atît de orgolios încît și-a anexat gloriei pînă și modestia.

● Gîndacul face pe mortul ca să nu fie omorît.

● Ipocrizia e minciuna bine crescută.

● Admirator —, un domn care-ți cere ultima carte gratis plus o dedicație în care să arăți că-l admiri.

● Bătrînețea nu trebuie să fie o renunțare, un final, ci ultima tinerețe.

● Cel mai bun sistem ca să nu faci nimic e să faci mai multe lucruri deodată.

● Don Juan cu monoclu merge. Don Juan cu ochelari nu merge.

● E foarte original în viață: probabil ca să-și compenseze platitudinea opereii.

● Incoruptibilii costă mai mult.

● Blegului i se spune bun.

● — «Cea dintii femeiușcă mi-ar suci capul! — mărturisirea un scriitor francez — Din fericire sint urit. Rămîn credincios nevastei».

● Cînd ne slăbește vederea și stelele ne par mai puține.

● E atît de nervoasă astă-seară încît nu îndrăznește s-o mîngie: i-e frică să nu fie electrocutat.

● Ce n-aș da să mai fiu o dată tinăr! Mi-aș da chiar bătrînețele!

● Ciobanului i se rupe inima cînd lupul i-a sfișiat o oaie. Dacă lupul i-ar plăti oaia, ciobanului nu i s-ar mai rupe inima.

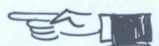
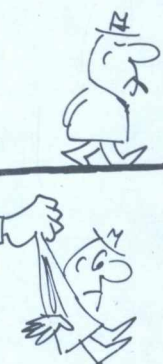
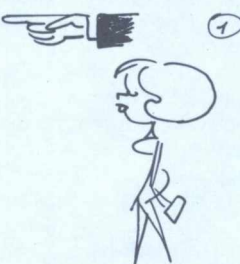
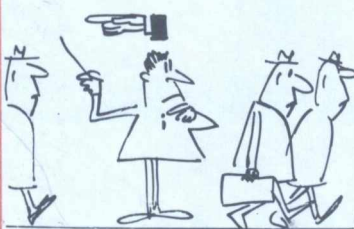
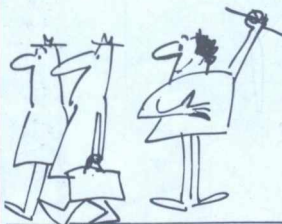
● Două supreme voluptăți: avaria și generozitatea. Fericit cel ce le poate reuni, strîngînd bani mulți și risipîndu-i!

● Flacăra e de zece ori mai mare decît casa care arde, iar fumul de o sută de ori.

● Iepurelui îi trebuie picioare, nu creier.

indicatoare

V. RĂDULESCU

DE CE N-ARE VENUS BRATE

(Piesă într-un act confecționată după declarațiile unor martori oculari din Millo)

PERSONAJE: Un sculptor, mai mulți critici de artă și o singură Venus din Millo.

DECOR: Terasa unui critic de artă la care sînt invitați cîțiva confrăți

SCULPTORUL: (Criticului I, gazdă care citește) Vă salut, maestre. Am adus-o.

CRITICUL I (preocupat, fără să privească): Treci în bucătărie, monteaz-o și vino să-ți dau banii.

SCULPTORUL: Ce să montez, maestre?

CRITICUL I: Butelia... Nu ești de la aragaz?

SCULPTORUL: Vă grăbiți, maestre. Momentan sîntem în antichitate. Aragazul se va inventa peste 2000 de ani...

CRITICUL I: Mă scuzi, domnule... Înțelegi, criticul de artă vede totdeauna prin prisma viitorului...

SCULPTORUL: Atunci, cum vedeți dv. capodopera mea?

CRITICUL I: (privește spre Venus) Capodoperă? Ai dăltuit o simplă femeie! O copie a naturii. Pentru asta se va inventa aparatul de fotografiat. Înțelegi?

SCULPTORUL: Nu.

CRITICUL I: Artă trebuie să pună probleme. Să dea de gîndit privitorului... Ascultă, taie-i un braț... Pricepi? Fără braț, lumea se va întreba de ce n-are braț. Și orice întrebare e o problemă. Pricepi?

SCULPTORUL: Nu prea, dar tai. (se întoarce spre Venus, îi taie brațul drept) Tai mai sus maestre?

CRITICUL II: (I, s-a dus să bea un sprîț) De ce-ai sluit femeia, omule?

SCULPTORUL: (vede că-i alt critic) Așa mi-a sugerat colegul dv. adineauri. Zicea că fără mină pune probleme.

CRITICUL II: Așa?... Atunci las-o moartă.

SCULPTORUL: S-o distrug?

CRITICUL II: De ce, omule? E păcat. Taie-i și brațul stîng. În felul ăsta pune mai multe probleme.

SCULPTORUL: (taie brațul în timp ce criticul II pleacă și locul îi este luat de criticul III) Ajunge, maestre, sau mai tai?

CRITICUL III: Ce-ai făcut, uci-gașule? Îți bați joc de natura umană? De ce n-are brațe?

SCULPTORUL: Așa m-au sfătuit doi colegi de-ai dv... Le-am tăiat. Ca să pună probleme.

CRITICUL III: Mă rog, fiecare critic vede arta într-un mod personal.

SCULPTORUL: Dumneavoastră cum o vedeți?

CRITICUL III: Tot fără! Asta e! Taie-i capul! Exact! Îți intitulezi opera: Frumoasa victimă a unui urit accident!

SCULPTORUL: Mi-e rușine să arăt lumii o operă ciuntită. Nu-i tai capul. Ajunge că-i lipsesc brațele.

CRITICUL III: Da?... Atunci ascunde-o! Îngroap-o undeva și gata.

SCULPTORUL: Și dacă dă posteritatea peste ea?

CRITICUL III: Posteritatea? (idee) Genial, omule!... Posteritatea se va întreba de ce n-are... o clipă... (către Venus)... cum zici că te cheamă, draguță?

VENUS: (însuflețită de disperare) Venus din Millo!

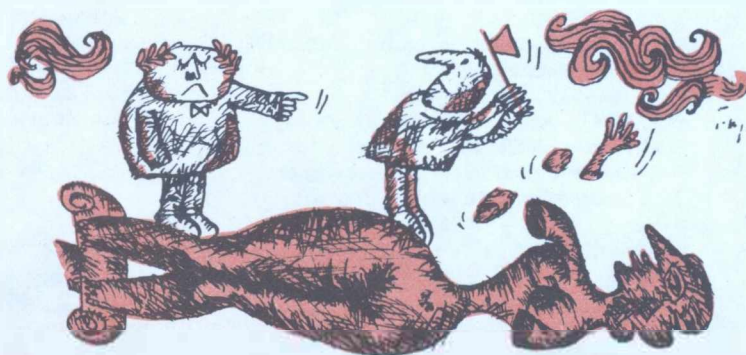
CRITICUL III: Încîntat!... Posteritatea se va întreba de ce n-are Venus brațe... Îți dai seama? Ai creat ceva formidabil! O întrebare genială: de ce n-are Venus brațe?... Colosal.

SCULPTORUL: Ce?

CRITICUL III: Cum, ce? Opera asta e mană cerească! O binefacere!

SCULPTORUL: Pentru omenire?

CRITICUL III: Pentru criticii de artă, omule! Vor trăi din presupuneri asupra lipsei brațelor!... Colosal! Auzi ce întrebare colosală: de ce n-are Venus brațe?... Apropo, de ce n-ai brațe, duduie, că momentan am un lapsus?...

Cauze obiective cu cîntec

Zis-a mama către mine,
câtre mine,
câtre mine,
că premierele-s puține
pe la teatre, mîi!

(Fragment de cîntec foarte popular)

Un director explicat-a
cum că teatrul său plecat-a
prin strănătăți, jucat-a,
aplauze recoltat-a,
premiera întirziat-a
și... gata!

Alt director clar grăit-a
că și el călătorit-a
pin' la Buftea, film turnat-a,
premiera cam neglijat-a
și... iar gata!

Al treilea, cică, n-are
cadre îndestulătoare,
că el a făcut turnee
și-a mai dat și matinee,
deci, premiera-ntirziat-a
și... din nou gata!

De la alții ne vin vești
că nu-s piese românești.
(Care le sînt oferite
ar trebui și citite,

dar timpul... nu le permite,
căci el trece ca săgeata
și... gata!)

Cîțiva dintre ei au spus:

«Nici piese străine nu-s!»

(Adică,-s prea multe, poate,
și ar trebui triate.

— Vai! Mare dificultate!)

Și toți strigă cu durere
că nu pot să dea premiere
pentru că le stă-mpotrivă
cite-o cauză-obiectivă,
(și-apar cauze cu gloata!)

Gata!

(Finalul cîntecului foarte
popular):

Zis-am și eu către mama,
câtre mama,
câtre mama:

«— Bine faci că nu ții seama,
nu ții seama, că:

nu-s premiere din motive,
din motive,
din motive

de... cauze obiective,
după spusa lor!»
Și... gata!

CIRCulație

LA BARONUL

Și termenul de comparație sînt bine ales eu. Cînd apare Baronul în fața membrilor familiei încep comentariile: «Ce drălaș e, minca-l-ar mama». La birou, colegele n se cîntă la fel: «Ce superb e, minca-l-ar mama». Eu le fac lucrările restante, eu le fac tuaiile, vin uneori și după masă, dar mama mîncă numai pe el. Pe mine nu mă mîncă nici o colegă. Numai contabilul-șef. El mă mîncă. În toate ședințele. Baronul nu e pesemne un contabil ca al meu. De aceea arde de zimbete...

La noi în bloc locatarii s-au împărțit în două tabere: cei de la etajul unu și doi sînt fîntofili, cei de la parter și mezanin sînt aronofili... Năstasofil nu e nici unul. Nici răcar eu. Ce? Parcă am curaj? Se compară urîsul Baronului cu cel al lui Năstase? Așa eu sînt neutru. Nu-l înghit nici pe unul nici pe altul, minca-i-ar mama. De vii!

Și sexul feminin e topit după achizitorul sta de tablouri!... Am cumpărat și eu cîteva înze de la Consignația, dar nimeni nu-mi pune baron. Tot nea Tase îmi zice. Și nici eu nu mă programează simbătă seara la televiziune. Fiică-mea a început să mă măsoare cu n centimetru de croitorie și făcînd o medie

între mine, Sfîntul și Baronul, a constatat că îmi lipsesc cîțiva centimetri ca să fiu și eu innebunitor!

Mare pacoste mi-a căzut pe cap, oameni buni!... Ce caută, dom'le, Baronul ăsta într-o casă de oameni ai muncii? Sau, dacă tot a venit, barem să se fi adus pe ecran un baron mai pocit... Că n-or fi toți baronii ca Renato Salvadore...

Ori, fraților de la televiziune, aduceți și un serial intitulat «Baroneasa»! Să am și eu argumente în discuțiile cu nevastă-mea. Să-mi iau revanșa... Aduceți un serial cu Sophia Loren sau cu Marina Vlady. Să strecor și eu un foto-montaj sub cristal.

Dorințele mele însă nu au stirnit ecou. Atacul continuă prin flancuri: cînd Baronul, cînd Sfîntul. Speram să trăiesc senin pînă la sfîrșitul vieții, și după aceea, la judecata de apoi, să dau liniștit socoteală lui Dumnezeu. Dar uite că pînă la Dumnezeu mă mîncă Sfîntul...

Barem să se programeze un serial cu Cocșatul de la Notre-Dame. Ca după vizionare să-mi spună nevastă-mea, îmbrățișîndu-mă:

— Vino să te sărut, Baronul mamei...

«FIECARE RĂU, SPRE BINE»

Una dintre cele mai folosite zicale, dragi prieteni, este aceasta care figurează ca titlu pentru rindurile ce urmează. Înarmați fiind cu zicala «Fiecare rău spre bine», puteți trece prin viață cu zîmbetul pe buze chiar dacă această trecere este zdruncinată de unele neajunsuri sau, ca să spunem așa, de aie vieții valuri. Ea, în același timp poate înlocui cu succes toată gama de tranchilizante ca napoton, carboxin, bromoval, valeriană și altele, avînd calitatea că nu aduce nici un fel de prejudicii chiar suferinșilor de rinichi, ficat, bilă (adică vezica biliară, nu cap) și altele.

Dacă reușiți, dragi prieteni, să vă băgați bine în cap că «fiecare rău e spre bine» atunci trebuie să zîmbiți plini de speranță, cînd, ieșind dimineața din casă, călcați greșit și vă luxați glezna. Nu trebuie să urlați de durere, dragii mei, ci să strigați de bucurie pentru că în mod precis urmează «bine». Este obligatoriu ca, de îndată, sărînd într-un picior, să intrați într-o unitate Loto și să luați un bilet.

Dar, s-ar putea ca, în continuare, ducîndu-vă la o vecină ca să «vă tragă piciorul», cum se spune, pentru a vă rezolva luxația, vecina să vă tragă piciorul stîng, deși dumneavoastră aveți luxat piciorul drept. În felul acesta aveți șansa să plecați de acolo cu ambele glezne luxate. Ce înseamnă aceasta? Că trebuie să vă indispuceți? Nu, dragi și scumpi tovarăși. Chiar dacă plecați acasă în miini trebuie să fiți fericiți pentru că, doar ne-am înțeles, «fiecare rău spre bine». Or, e cazul să vă dați seama că, după două rele, urmează un «bine» dublu, așa că nu prea aveți de ce vă plînge. Și, pentru că de Loto v-ați asigurat, scoateți un carnet CEC cu dobîndă și cîștiguri în autoturisme contra sumei de lei 5 000. Nu vă mai spun cît trebuie să fiți de mulțumit dacă, stînd acasă în pat cu gleznelor răsucite, primiți un telefon de la serviciu că s-au dat primele și dumneavoastră nu ați luat. Dacă reușiți să nu uitați că fiecare rău e spre bine, trebuie neapărat să săriți, cum puteți, în sus de bucurie deoarece, dacă e rău că n-ați luat primă, înseamnă că vă avansează fiindcă e spre bine. Sigur, că, momentan, nu mai e și spre Romarta ca să vă luați pantofii ce vi-i planificaserăți la prima aceasta, dar ce importanță are o primă trecătoare pe lingă o avansare permanentă?

Nu socotesc necesar să vă mai atrag atenția că această succesiune de neajunsuri trebuie să vă pregătească pentru aglomerația de «bine» care urmează: cîștigul la Loto, automobilul la CEC, avansarea, ca să nu mai spun ce urmează, dacă, în convalescență fiind, vă dați jos din pat, vă plimbați prin cameră, vă rezemați de soba de teracotă și se dărimă soba peste dumneavoastră. În cazul acesta, dacă nu urmează să fiți numit director, înseamnă că s-a întors lumea pe dos. Și vreau să vă întreb, ce înseamnă două luni învelit în ghips, pe lingă viața frumoasă care urmează: director, în Fiat 1800 cîștigat la CEC și cu premiul special de la Loto în buzunar?

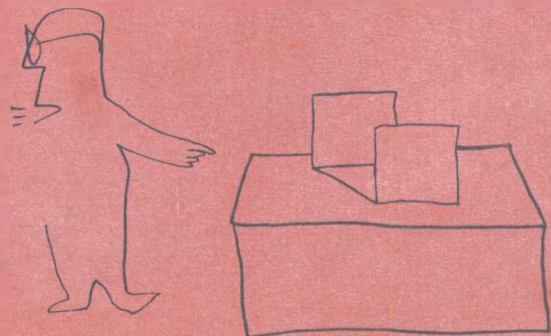
Trebuie să vă socotiți un om fericit și cînd ieșiți, în sfîrșit, din casă, să fiți vesel, exuberant, să cîntați pe stradă și să nu vă indispuceți dacă, deschizînd ușa biroului după atîta vreme și strigînd plin de vervă «Ceau ragazzi!», colegii vă răspund triști să treceți pe la direcție deoarece în lipsa dv. s-a constatat că ați îndrumat greșit un transport de marfă și ați păgubit întreprinderea cu niște mișoare. Cînd ieșiți de la director fără nici o vervă, fiți sigur că urmează să fiți numit director general.

Ceea ce vă mai lipsește în această situație este ca, plecînd spre casă, să vă cadă o cărămidă în cap. Dacă însă nu vă cade e semn prost. Abia de aci înainte trebuie să începeți a fi îngrijorat. Că nici așa, să vă meargă prea bine, nu e bine, că nu mai urmează nici un bine. Înseamnă că nu v-ați mai conformat zicalei: «Fiecare rău spre bine».

Și pînă nu faceți rost de o cărămidă, nu vă mai putem da nici o speranță.

SADI RUDEANU

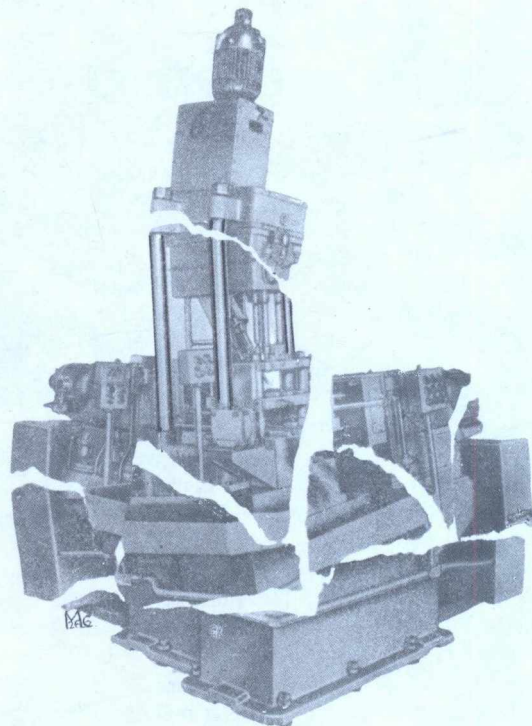
I. DOGAR-MARINESCU

— Cubul are 6 fețe. Excepția întărește regula.

«Calificare».

GROSU MIHAI

— Eu am făcut tot ce se putea face!

TALAȘUL CU TAPAȘUL

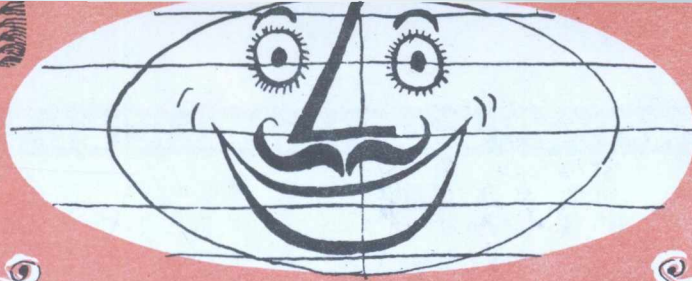
I.L.S. «Metalica» Oradea a trimis la ICRM Bacău două containere cu o serie de articole printre care și 20 de menghine. Aceste produse, pentru a fi protejate, ele fiind metalice, au fost puse în talaș. Pe drum însă talașul a ascuns sub el toate menghinele. Probabil, fiind din lemn de brad, talașul se visa pom de Anul Nou. Dar cum «Metalica» nu produce globulețe și acadele, s-a împodobit cu menghinele, ca să facă o surpriză beneficiarului.

Și pentru cei de la depozitul ICRM Bacău chiar a fost o surpriză cînd n-au găsit în containere și menghinele. De unde să știe oamenii că talașul le acoperise deși pînă atunci nu făcuseră nici un rău. Răul l-au făcut pe urmă. A fost nevoie de: o comisie care să încheie un proces-verbal de constatare a lipsei, refuzarea plății menghinelor, telefoane, telegrame, deplasarea la Bacău a unui delegat de la Oradea, certuri, stări de nervi și carboxine.

Pînă la urmă cele 20 de menghine au fost descoperite sub talașul care le acoperea, așa cum conducerea ICRM Bacău acoperă pe salariații depozitului ce au dovedit superficialitate. Ei susțin că talașul trebuie să suporte pagubele. O pagubă înseamnă bani iroșiți. Iar banii pot fi și sub formă de hîrtie-monedă, în orice caz mult mai ușoară decît piesele metalice suportate de talaș în containere.

ICRM-ul Bacău uită însă un lucru. Dacă din lemn se fac și capre (de tăiat lemne), în schimb din talaș nu se poate face țap ispășitor!

ARKADI AVERCENKO

VIKTOR POLIKARPOVICI

Intr-un oraș a venit o inspecție... Inspectorul-șef era un om dintr-o bucată, sever și drept. Avea o voce puternică și poruncitoare și acțiunile lui hotărâte îi făceau pe toți din jur să tremure.

Inspectorul-șef și-a început inspecția așa: s-a apropiat de un birou doldora de acte și de registre, și-a aplecat fața rece și impasibilă ca soarta însăși asupra unei hirtuțe care stătea deasupra și a grăit cu o voce tăioasă ca izbitura ghitolinei:

— Să începem.

Cuprinsul primei hirtii spunea că locuitorii orașului se plîngeau împotriva vardistului Dimba, care le-a luat ilegal și pe nedrept trei sute de ruble «contribuție portuară pentru îmbunătățiri maritime».

«Întii și-ntii, declarau locuitorii, la noi nu există nici un fel de mare... Cea mai apropiată mare se află peste două gubernii, la șase sute de verste, și nouă nu ne trebuie nici un fel de îmbunătățiri; în al doilea rând, Dimba n-a prezentat nici un document pentru perceperea acestei contribuții, iar atunci cînd i s-au cerut documente, a arătat pumnul, ceea ce, potrivit cu statutul corpului gardienilor publici, nu poate sluji ca document pentru perceperea de contribuții comunale; iar în al treilea rând, în loc de chitanță pentru suma primită, sus numitul Dimba a lăsat un muc de țigară, ce se anexează la prezenta».

Inspectorul-șef și-a freat mîinile și a ris satisfăcut. Se zice că fiecare om își are îngerul lui păzitor. Cînd a ris inspectorul, îngerul vardistului Dimba a izbucnit în plîns.

— Să fie adus Dimba! a ordonat inspectorul.

Dimba a fost chemat.

— Să trăiți!

— Nu țipa așa, amice, îl opri inspectorul cu un glas care nu prevestea nimic bun. De țipat ai să îți pi pe urmă. Ai luat șperț?

— Nu, să trăiți.

— Dar contribuția maritimă?

— Aia maritimă am perceput-o din ordin. Mi-am făcut serviciul, să trăiți. Așa mi-a ordonat domnul șef.

Inspectorul își frecă mîinile cu gestul profesional al unui senator în inspecție și rise discret.

— Perfect... Să fie adus șeful. Nikanorov, fă un mandat de arestare pentru gardianul Dimba în calitate de complice.

Vardistul fu scos afară.

După ieșirea lui s-a înfățișat și șeful... Acum plîngeau cu lacrimi amare doi îngeri: cel al vardistului și cel al șefului.

— Ați binevoit să mă chemați?

— Uf, am binevoit. Numele? Paltîn? Spune-mi, domnule Paltîn, ce-i cu cele trei sute de ruble contribuție maritimă? Aud?

— Din ordinul lui Pavel Zaharici, răspunse Paltîn, prînzînd curaj.

— A-a. Mîinile inspectorului

începură să se frece una de alta cu o iuțeală ametoare. Pe-erfect. Afacerea începe să ia amploare. Nodul crește, se umflă... Hi-hi, Nikanorov! Faci un mandat de arestare pentru dumnealui și mi-l aduci pe Pavel Zaharici... Rapid!

A venit și Pavel Zaharici.

Îngerul lui plîngea atît de amar și de cutremurător, încît l-ar fi putut impresiona pînă și pe îngerul impasibil al inspectorului.

— Pavel Zaharovici? Vă salut, vă salut... Ați putea să ne spuneți, Pavel Zaharovici, ce-i cu această «contribuție portuară pentru îmbunătățiri maritime?»

— Hm... e o contribuție.

— Știu asta. Dar ce fel de contribuție?

— E-e... din ordinul domnului director.

— A-a-a... Asta e? Nikanorov! Ia-l! Poștește pe domnul director.

Îngerul domnului director plîngea grav, așa fel încît nu puteai să-ți dai seama dacă plînge cu adevărat sau zîmbește condescendent.

— Permiteți-mi să vă ofer un scaun... Luați loc, domnule director.

— Avem timp. Ce doriți de la mine?

— O mică informație. Știți cumva cum trebuie interpretată perceperea unei contribuții maritime în acest oraș?

— Cum trebuie interpretată? Foarte simplu.

— Dar aici nu există mare!

— Da? Hm... Într-adevăr, se pare că nu există. Chiar că nu există.

— Și atunci cum vine asta — «contribuție maritimă»? De ce fără chitanțe, fără acte?

— Ai?

— Am întrebat: de ce «contribuție maritimă»?

— Nu țipați, că nu sînt surd! Rămăseră o vreme tăcuți. Îngerul domnului director se calmase și se uita la cele ce se petreceau liniștit, cu ochii larg deschiși în așteptare.

— Așadar?

— Ce «așadar»?

— Ce mare ați îmbunătățit cu cele trei sute de ruble?

— N-am îmbunătățit nici o mare. Mare e un fel de a vorbi.

— Aha. Și ce s-a făcut cu banii?

— S-au dat pentru cheltuieli secrete.

— Ce fel anume?

— Dar știți că aveți haz? Cum am să vă spun, dacă sînt secrete?!

— Mda...

Inspectorul își frecă repede mîinile una de alta.

— Mda. În cazul acesta, domnule director, vă rog să mă scuzați... îndatoririle serviciului... mă văd silit, ca să zic așa, să vă arestez. Nikanorov!

Domnul director zîmbi ofensat.

— Curios lucru: proiectul contribuției maritime l-am elaborat împreună cu altcineva, dar arestat sînt numai eu.

Mîinile inspectorului își iuțiră mișcarea, agitîndu-se ca doi cobai în cușca lor.

— Aha! Așa, așa... Împreună cu altcineva?! Cu cine?

Directorul zîmbi.

— Cu cineva. Nu e de-aici. E un funcționar superior din Petersburg.

— Da-a? Cine anume?

Directorul rămase o vreme tăcut, apoi zise deslușit, mijîndu-și ochii ațintiți în tavan:

— Viktor Polikarpovici.

Vreme de șapte minute s-a înscăunat tăcerea.

Cu sprîncenele încruntate, inspectorul își examina cu mult interes mîinile...

Apoi vorbi:

— Așa, așa... Ce fel de bani s-au încasat: monede de aur sau bilete de bancă?

— Bilete de bancă.

— Ei, dacă s-au încasat bilete de bancă, atunci nu e nimic. Îmi cer scuze pentru deranj, domnule director. Hm... hm...

Îngerul domnului director surise cu nespusă blîndețe.

— Pot să plec?

Inspectorul suspină adînc.

— Mde... Puteți pleca.

Apoi făcu sul reclamația împotriva lui Dimba și, ducînd-o la ochi, se uită prin ea la biroul încărcat de acte.

Între timp intră Nikanorov.

— Ce facem cu arestații?

— Dă-le drumul la toți... Adică nu. Gardianul public Dimba se pedepsește cu șapte zile de arest pentru că a fumat în timpul serviciului. Să nu mai fumeze, bestia!

Și toți îngerii au ris, afară de cel al lui Dimba.

În românește de IGOR BLOCK

*) Din volumul de schițe umoristice de Avercenko, în curs de apariție la «Editura Tineretului».

Desen din «KROKODIL» — Moscova

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

— Știți, tovarășe director, Mardare de la contabilitate vrea să vă păcălească.

— Treci, în șifon
— Nu-l lua în se

SOȚIA VĂZUTĂ DE...

Un arhitect

Orișicât ești de dibace,
Cu femeia mult iubită
Casă nu se poate face
Fără curtea potrivită.

Un profesor

Recunosc deschis și clar,
Am rămas încă școlar.
Pentru că, de vreme multă,
Mărioara mă ascultă.

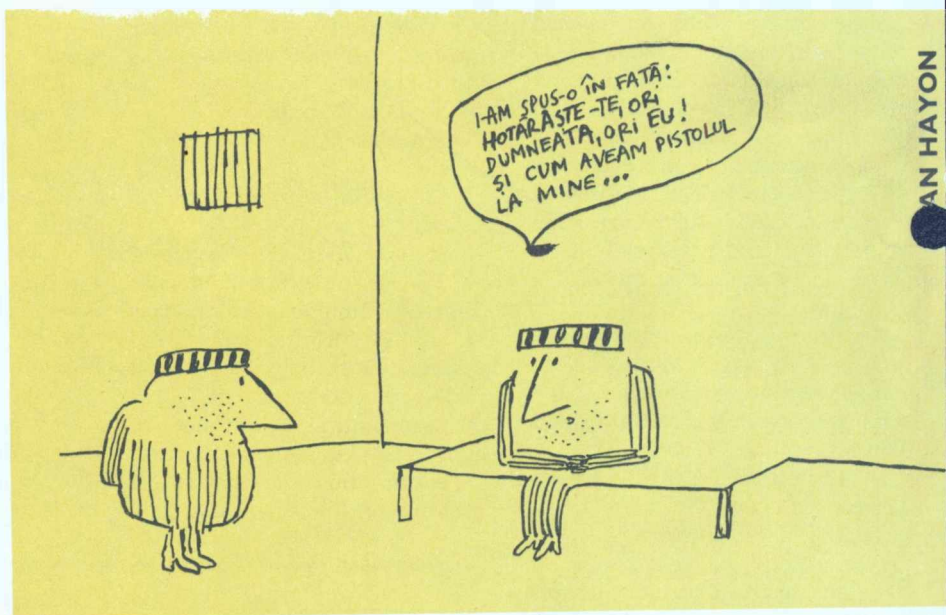
Un fotbalist

Îmi e suporteră bună
Și o clipă nu mă lasă
Tot strigînd de la tribună:
— Hai Mitică! Hai... acasă!

Un actor

Pe afiș de cînd exist
Sînt mereu protagonist
Dar acasă-n mod flagrant
Rămîn simplu figurant.

GH. ZANEA

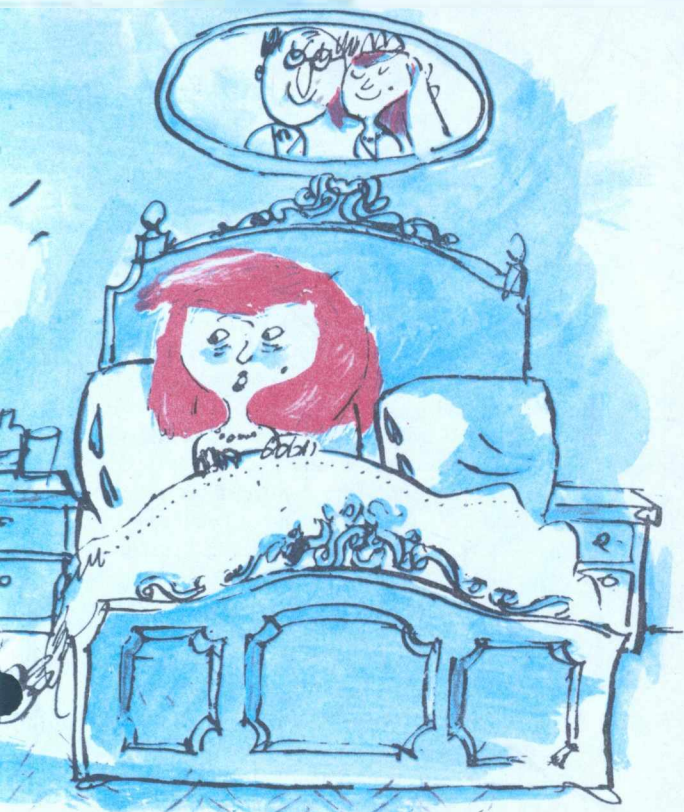

AVRAM ANTON

AVRAM ANTON

eci, în șifonier!!!... Treci, în...
vrea să te păcălească...

— Nu-i nici o păcăleală, dragule!!! Mi-am
luat-o din banii tăi de concediu...

JOC STERP?

Calamburul a avut totdeauna parte de o soartă bizară. Blamat cu ultima vehemență, definit ca o producție vulgară a spiritelor submedioare, condamnat fără drept de apel atunci când era cazul să se facă în scris judecăți de valoare în legătură cu mecanismul său lingvistic, calamburul, în ciuda tuturor acestor dușmării declarate, s-a încăpăținat, de mai bine de 25 de secole, să trăiască fără să bage de seamă furia sau disprețul detractorilor săi.

Genul pare facil. Cu calamburul se petrece același lucru, ca și cu epigrama. Toată lumea se crede aptă pentru așa ceva. Numai că din cele aproximativ 80 000 de epigrame, apărute în publicistica românească, antologii N. Crevedia și Calotescu n-au reușit să alcătuiască un volum mai mare de 300 de bucăți, din care 150 puteau să lipsească.

Locul comun și gratuitateaucid atit epigrama, cit și calamburul. Aceste producții miniaturale, croite să fie ingenioase și inteligente, pot deveni plate și stupide (cum se întâmplă deseori) atunci când aciditatea și obiectivul critic sint absente.

Astfel, calamburul poate cu ușurință aluneca în rebusism, el devenind un joc sterp și facil, în afara ariei umorului.

Colaboratorul nostru, poetul Virgil Gheorghiu, s-a amuzat în cele ce urmează să parodieze calamburul lipsit de semnificație, ca fel de

indreptar de modul cum nu trebuie să se producă.

m. p.

● Lui Taine i se potrivește particula nobilă «von». Ar suna fontaine, sugerind virtuți de limpezime și adincime. Pe Dante l-ai crede cofetar. Ar suna **fondante**.

● Se credea oprimat pentru că nu-și putea imprima un **op rimat**.

● Băile sint bune **s-aline**.

● Proștii cu voință dublă sint **bivoluntari**.

● Au pus-o jos fiindc-o-**vor**.

● Ca să nu porți coarne, fii **acerb**.

● Un filozof grec nu-nghițea nimic. **Se-neca**.

● Trenurile deraiază fiind **ca-toane rele**.

● Dacă locuiești la etaj și ai gripă, ia vin fierț. Înseamnă că bei **vin de cat**.

● Bachus și-a transmis doleanțele vinicole în Tatăl nostru: «Vie-mpărăția ta!»

● Habar n-am cum erau cîntecele orfice. **Or fi ceva de ele?**

VIRGIL GHEORGHIU

A. LUCACI

FĂRĂ CUVINTE

— Nu, nu, sir... n-am nevoie de aripi...
M-am săturat să mai zbor!

Lupul și mielul

Lupul cel blînd stătea liniștit la biroul lui. Era atît de cumsecade, încît nu le făcea nimic nici măcar muștelor care i se așezau mereu pe nasul lui cel cîrn: se mulțumea să le izgonească, fluturînd alene din mina-i grăsuță, pe care străluceau cîteva inele. Lupul cel blînd, cu birou, nas cîrn și inele pe degete se numea (se mai numește și acum!) Fernando Belizar Medina, de profesie bancher la Bogota, capitala Columbiei.

Mielul cel ticălos nu ședea o clipă locului. Bodogănind tot timpul, strivind printre dinți și cite o înjurătură, el umbla ca un apucat pe cîmp, ba înfigînd furios hîrlețul în pămînt, ba luînd în brațe un bolovan și zvrîlindu-l cu brutalitate cît colo, ba zmulgînd inciudat niște biete buruieni. Iar cînd cite o musculiță nevinovată i se așeza pe obraz, el o pocnea fără milă, cu palma lui aspră și bătătorită. Pe mielul cel ticălos îl chema (dar nu-l mai cheamă — o să vedeți imediat de ce) Helenio Martinez, de profesie țaran, tot în Columbia.

Spre deosebire de fabula clasică, lupul și mielul nu s-au întîlnit pe malul unui riu, ci în plină stradă. Agresiv, mielul Martinez ar fi vrut să pătrundă chiar în banca lupului Medina, dar n-a fost lăsat (nu se știe de care anume animal). L-a așteptat deci pe trotuar și l-a atacat în clipa în care lupul voia să

incalce pe un jaguar... pardon! să se urce într-un «Jaguar».

«L-a atacat» e un fel de a vorbi. Căci Martinez n-a făcut decît să-i spună lui Medina cîteva cuvinte. În urmă cu trei ani, mielul împrumutase de la o sucursală a băncii lupului suma de 5 000 de pesos. De atunci încoace plătise 12 000 de pesos, dar mai avea de achitat alți 8 300. De ce? Pentru că între timp se strinseseră dobinzi, apoi dobinzi la dobinzi, apoi dobinzi la dobinzile dobinzilor și așa mai departe. Cu atît mai departe, cu cît dobinda inițială fusese modestă — 47% pe an.

Așadar, mielul a cerut să fie iertat de plata ultimelor dobinzi ale dobinzilor dobinzilor dobinzilor la împrumutul pe care-l făcuse. Cu siguranță că și-a formulat revendicarea pe un ton necivilizat. Lupul nu s-a supărat însă și i-a răspuns cu o cucerire a civilizației: a scos din buzunar un revolver automat și l-a împușcat.

Martinez a murit și Medina a ajuns în fața unui tribunal din Bogota. Procesul nu a durat decît 17 (șaptesprezece) minute și s-a soldat cu o achitare. Motivul? «Atitudinea victimei părea să fie amenințătoare, așa încît, **tîmîndu-se de un pumn**, acuzatul a reacționat în **legitimă apărare**».

Prin urmare, în schimbul unui pumn posibil, un glonte cert. Nici lupul din fabulă nu a plătit obrăznicia mielului cu o dobîndă atît de cămătărească.

N. AURELIU

SOLUȚIE REDESCOPERITĂ

Mrs. Margaret F. Threadbare, care locuiește în Aberdeem (statul Mississippi), are cinci copii. Dacă mai adăugăm că Mr. Threadbare, un gentleman care este proprietarul a două baruri de noapte, i-a oferit jumătății sale conjugale o locuință cu unsprezece camere, ne vine lesne să deducem că doamna în chestiune are de lucru de dimineața pînă seara.

Și totuși nu e așa! Cele șaisprezece preocupări (copii și camere, luate una peste alta) nu-i sînt suficiente Margaretei F. Threadbare. Plină de energie și dinamism, ea a întemeiat, în localitatea pe care o cîntește cu prezența sa, o originală organizație feminină, botezată «Fiicele dragonului».

Dată fiind situația președintei, s-ar putea crede că principalul obiect al activității duse de această organizație este fie găsirea unor metode eficiente de educare a copiilor, fie născocirea unor noi procedee de făcut scuturătură în casă. Dar lucrurile stau altminteri: «Fiicele dragonului» sînt puse pe rezolvarea problemei rasiale în Statele Unite.

După cum reiese dintr-un interviu pe care mrs. Threadbare l-a acordat unui ziar local, soluția îmbracă două aspecte: unul imediat (negrii să fie internați în niște «rezervații», de unde să nu poată avea nici un

contact cu exteriorul) și unul de perspectivă (femeilor de culoare' să li se interzică de a mai avea copii).

Firește, ambele puncte ale acestui program au fost nu numai precunizate, ci și aplicate într-un trecut relativ apropiat. De altfel președinta «Fiicelor» nu-și ascunde admirația față de cel pe care-l numește «defunctul führer al Germaniei» și căruia îi atribuie «o minte luminată». Remarcabil este însă faptul că o cvintuplă mamă găsește că e perfect normal, ba chiar recomandabil, ca milioane de concetățene ale ei să nu poată avea nici măcar un singur copil.

Fiica nr. 1 a «Dragonului» se străduie din răspuțeri să-și facă reclamă. O mare parte din veniturile agonisite cu sudoarea frunții de soțul ei, de pe urma cocteilurilor și a strip-tease-ului, se cheltuie pe anunțuri în ziare și afișe care cheamă noi aderente în sinul organizației. Apelurile explică pe larg cum poate fi rezolvată problema rasială și poartă — toate — semnătura celei care a redescoperit-o.

Margaret F. Threadbare... De la ce cuvînt o fi provenind inițiala F? De la **fia**ră? De la **fero**ce? Sau de la **fasci**stă?

N. GĂLĂȚEANU

Sosește clipa (fastă ori nefastă!)
 Când fiecare-și ia câte-o nevastă.
 Urmind a firii lege și Mitică
 Se însură cu-o fată tinerică.
 Odată terminată luna ceia
 În care toți spun cum că «mierea-i» cheia
 Printr-o metamorfoză ce-l complică
 Mitică, brusc, redeveni... Mitică.
 — Ascultă dragă-și dojeni nevasta,
 Spui că-i mincare porcăria asta?
 Zici că e ciorbă zeama asta chioară?
 Și-asta-i iahnie? Ceapa e amară
 Ai ars-o, că ți-e gândul cine știe
 La care film, nu la bucătărie...
 Ascultă fato, bagă-ți bine-n cap
 Să nu-mi spui miine cum c-aș fi satrap,
 Dar dacă tu în arta culinară
 Nu faci o cotitură exemplară,
 Să știi că-n căsnicia mea și-a ta
 Vor fi discuții și... etcaetera.

Atunci soția, tinără ca floarea,
 Spre mama soacră a bătut cărarea
 Și povestindu-i tot ce s-a-ntîmplat
 Se pomeni cu următorul sfat:
 — Drăguță noră, fiul meu se pare
 Că-i taică-său din cap pînă-n picioare.
 Dar cum l-am potolit și eu pe el
 E timpu-acum să procedezi la fel;
 Când face nazuri, tu să-i dai dreptate
 Și ia-i din față ori și ce bucate
 Și-aruncă-le... Dar fii deșteaptă foc;
 Să nu-i aduci altă mincare-n loc.
 Îl lași să rabde cît o vrea, drăguțu'...
 De nu-l înfringem, noră, să-mi spui cuțu!
 Doar e știut din moș strămoși ce spun
 Că foamea-i bucatarul cel mai bun.

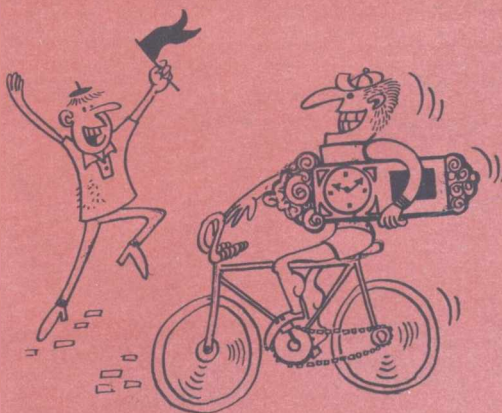
S-a scurs în căsnicia sus citată
 Pe apa vieții, vreme-ndelungată.
 Mitică azi e rotofei la foale
 Și are peste 80 de ocale
 Iar cînd vorbește de nevastă spune:
 — E gospodină mare, o minune!
 Și — adaugă (mindrie bărbătească!)
 Doar eu am învățat-o să... gătească.

ION RUȘ

AL. CLENCIU

CURSĂ CICLISTĂ

...Vasile sosește mai tîrziu cu un... ceas.

DENUMIRI CELEBRE

Totul pe lumea asta poartă câte o denumire chibzuită. Și e și firesc, că altfel am ajunge în mod inevitabil la confuzii sau cine știe ce încurcături.

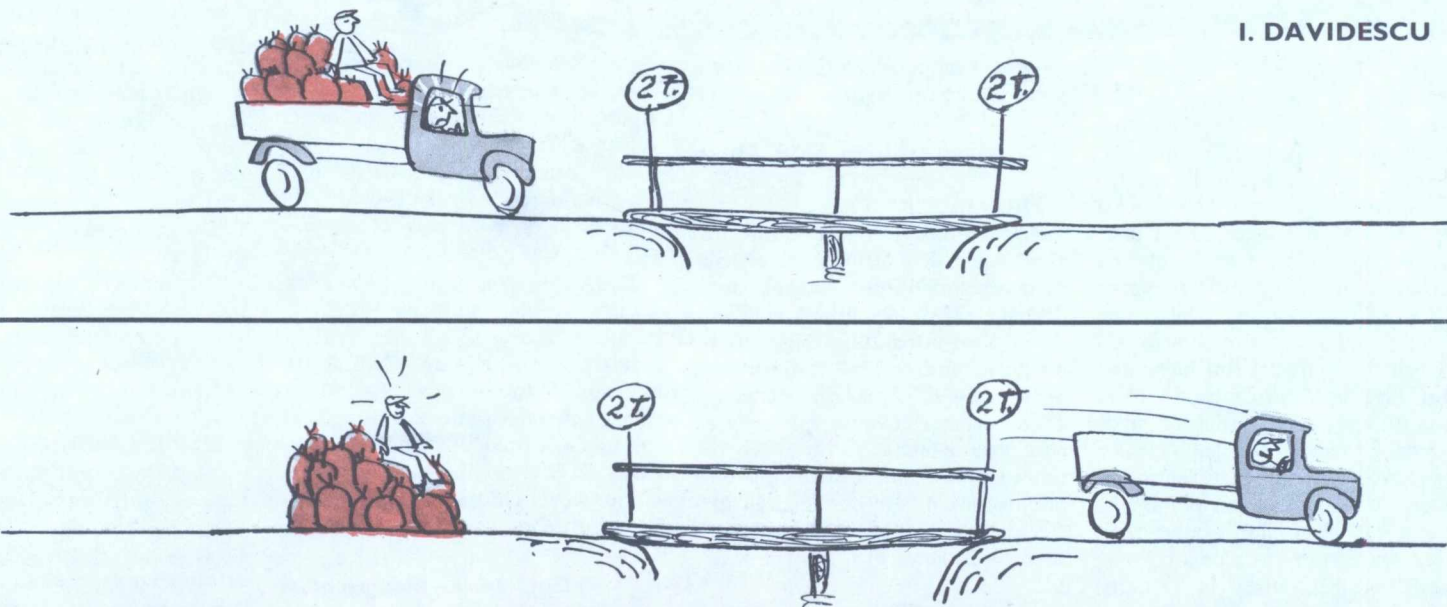
Închipuiți-vă cum ar fi dacă denumirile ar fi date, așa fără nici o noimă. Totuși, ne mai este dat să întîlnim niște denumiri care ori că au fost concepute după un chef zdravăn ori pur și simplu sînt rodul unei gândiri sbuciumate. Numai așa se explică cum se face că elegantei cofetării din Hunedoara i s-a dat denumirea de «Metalul», asta cu toate că prăjiturile ce se servesc aci sînt totdeauna foarte proaspete, deci moi! Nu mai vorbesc ce senzație poate avea fiecare dintre noi dacă trecînd pragul cofetăriei «Metalul» se produce eventual un amestec de imaginație între... «Metalul» de pe firmă și apetitul răscolitor al savarinei pe care urmează s-o consumi.

Dar nostimadă și prin magazinele de mobilă. A apărut dormitorul «Ecran», compus din studio, dulap și toaletă. De unde, de ce și mai ales cum i-o fi venit nu știu cui să dea acestui dormitor o denumire din lumea cinematografului va constitui probabil o veșnică enigmă, în fața căreia celebrul Sherlock Holmes, dacă mai era la modă, ar fi dat și el din umeri. Poate că îi zice «Ecran», știu eu, pentru că e divanul... lat. Atunci însă era mai nimerit ca respectiva garnitură de mobilă să se numească... «Cinemascop», ca să fie corect!

Și ca să n-o mai lungesc, zic cam uluit, că așa stînd lucrurile, nu m-ar mira să aud că mi se recomandă într-o bună zi să consum cu toată încrederea delicioșii biscuiți produși de fabrica... «Galoșul»!

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

De-a v-ați ascuns

De copil i-a fost de-ajuns
Un singur joc : de-a v-ați ascuns!

Îi plăcea să se ascundă,
Să fie căutat
În lung și-n lat
Și să nu răspundă
Da, mai ales, să nu răspundă!

Se ascundea,
Tata îl căuta,
Mama îl căuta
Prin hambare,
Prin coridoare,
Prin pod,
Peste tot.

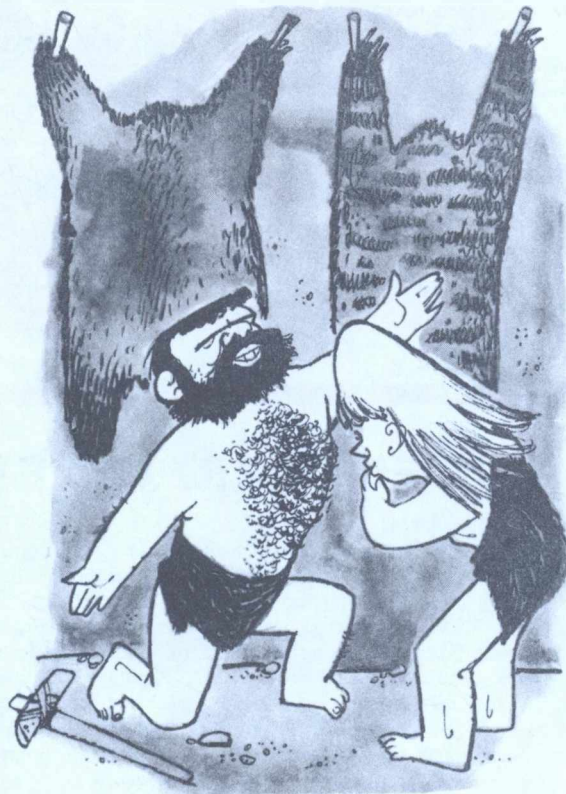
Iar el tăcea
Mîlc, chitic.
Nu răspundea,
Nu sufla nimic...
Eh, și cînd s-a făcut mare
Iată-l funcționar

intr-un serviciu oarecare,
Jucîndu-se în continuare...
Desigur, acum nu se mai ascunde
în hambare,

Prin coridoare,
Ci în dosare,
În adrese
Bine alese,
În referate.

Absolut toate
Foarte iscusite
Strașnic ticluite :
Condiții obiective
Și alte motive...

Îl cauți printre cifre statistice,
Printre fraze enigmistice,
Dar oricît te străduiești,
Tot nu-l găsești!
Ah, tare-i place și-acum să se-ascundă,
Să nu răspundă...
Da, mai ales, să nu răspundă...

— Alege, iubito, ce mantou vrei!...

FĂRĂ CUVINTE

URZICO

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

URZICUȚO,

La noi, în Satu Mare, au fost date în folosință mai de mult două blocuri (6 și 7 din microraioul 14) care totalizează citeva sute de apartamente foarte frumoase. Dar să vezi tehnică: blocurile astea, avînd doar patru etaje, nu au fost dotate cu hidrofoare deoarece este prevăzut ca imobilele care au pînă la 5 etaje să aibă asigurată alimentarea cu apă prin forța uzinei din localitate. Cum însă apa furnizată de către uzină nu are presiune nici măcar ca să curgă... în jos, la etajele blocurilor respective bintuie o secetă cumplită.

Dar, de curînd, sfatul popular a dat asigurări însetaților locatari că se va rezolva această problemă cît mai repede posibil, adică în... 1970!

Asta-i curată tragedie! Dar nu

antică, ci modernă. Vorba ceea cu... patru etaje și vedere la stradă!

Kruzlics Ioan, Satu Mare.

DRAGĂ URZICO,

Avem și noi un necaz. Subiectul: autobuzele. Predicatul: nu circulă. Și acum amănunte: datorită lipsei de benzină, nu de mult 5 autobuze de pe linia Alba-Iulia-Bărbant nu au putut ajunge pînă la destinație, oprindu-se la o margine de drum. Idem situația cu autobuzele de pe ruta Petrila-Piața Victoriei. Și din nou idem, de data aceasta cu privire la autobuzele care circulă... în grafic pe distanța Uzinele «Steagul Roșu» (din Brașov) și centrul orașului.

În acest ultim caz am aflat că

Baza VI-a Petrol din Brașov nu a avut în depozit suficientă benzină și că de aceea nu a putut onora cerințele transportului public. La mijloc însă nici pomeneală de lipsă de benzină, ci de lipsă de aprovizionare de către Baza respectivă, ceea ce e cu totul altceva...

Din cauza acestei situații, adesea se circulă mai mult pe jos decît pe sus din care cauză am făcut la picioare o musculatură demnă de imortalizat într-o poză color! Și drept încheiere spunem celor care ar trebui să se preocupe de aprovizionarea cu combustibil a autobuzelor, că uită ceva; cînd nu pică cu benzină... curge cu cerneală!

Ciur Ion — Petroșeni și
Bratu Dumitru — Bușteni.

URZICO,

În centrul orașului Cluj își are sediul elegantul magazin «Vinătorul» unde «inamicii» oficiali ai animalelor sălbatice găsesc tot ce le trebuie. Numai că, taman cînd vinătorilor le este lumea mai dragă, adică vor să cumpere niscaiva cartușe sau alice, hait, magazinul este închis. Misterul: responsabilul ba e plecat, ba n-a venit, ba tocmai pleacă, ba a venit dar trebuie să plece. Și toate acestea, deși pe ușa magazinului se află un anunț care indică programul zilnic de lucru.

Aici e aici! Anunțul se află pe ușă, cînd de fapt ar trebui să se afle... pe responsabil!

M. Mircea, Cluj

URZICO DRAGĂ,

Să-ți povestesc una «caldă»: la Combinatul chimic din Făgăraș lucrează calculatoarea Bogoi Matilda de la secția 14 care, într-o bună zi, de bună voie și nesilită de nimeni s-a pornit să modifice niște state de

NAVETA DE-A LUNGUL MILENIILOR

Încă nu s-a clarificat pe deplin seculara dilemă: «cine s-a născut mai întâi, oul sau găina?», și iată că o a doua taină vine să tulbure nopțile cercetătorilor: «cine s-a născut mai întâi, medicul sau naveta?». Părerile sînt împărțite. Savantul arheolog Samson Barera y Paldov Cerna Mosta din Insula Paștelui susține că mai întâi s-a născut naveta, întrucît primul medic din istorie făcea navetă între era primară și cea secundară, iar cînd medicul din circumscipția Paleoliticului și-a dat demisia, cel dintîi a fost nevoit să-și extindă naveta pînă în era terțiară. Același savant susține că un nepot al domnului Neanderthal, de profesie dentist, făcea și el naveta între epoca de piatră (depusă pe dinți) și epoca plombelor de fier și bronz. Plombele de aur au fost introduse mai tîrziu de medicul navetist Bronzozaur. Brontovipla încă nu exista. Încă de pe atunci unele navete produceau necazuri pacienților, medicii absentînd de la grotle sanitare. Este cazul mastodontului căruia, venind să se trateze de sinuzită, i s-a lungit nasul tot așteptînd orelistul. Pînă și scoarța pămîntului se cutremura în fața unei asemenea situații.

Spre deosebire de arheologul din Insula Paștelui, un alt savant de pe Insula Crăciunului susține că pe mapamond a apărut mai întîi naveta, apoi medicul... În apărarea punctului său de vedere, omul de știință pomenește despre niște nave micuțe, apărute cu mult înaintea erei noastre, și care transportau pe vechii vraci de la o peșteră la alta spre a

trata maimuțele bolnave de astenie. Această micuță navă se numea navetă. Prima navetă a luat ființă în vremea lui Noe. După ce a îmbarcat pe corabie orătăniile, el a băgat de seamă că medicul veterinar a dispărut. Acesta refuzase postul de pe corabie, susținînd că preferă maimuțele și găștele de la oraș celor de pe punte. La insistențele lui Noe, veterinarul s-a prezentat de două, trei ori la post, apoi a renunțat, strigînd: «Gata! Nu mai vin. După mine, potopul!»

Navetele rapide circulau pe întinsul oceanelor și se opreau unde era mai bine și leafa mai grasă. Cînd situația era nebuloasă, navetele se retrăgeau în direcțiile N-S, N-E, S-V și mai ales în Direcțiile generale, care funcționau la centru... Pe catargul navetei amiral flutura pavilionul, o pinză albă cu cruce roșie, pe care era gravată deviza: «Cea mai eficace rețetă nu e dieta. E naveta».

Același savant din Insula Crăciunului susține că în momentul de față pavilionul cu respectiva inscripție se află în cabinetul doctorului Iulian Bitterfeld, din comuna Traian, raionul Turnu Măgurele. Vasul său amiral plutește prea mult pe apa Dîmboviței, lăsînd pacienții pe apa Simbetei...

Uneori îi lasă și pe apa Simbetei, și pe a Duminicii, și pe a Miercurii...

Există mulți medici buni care au boala asta: s-o ia la sănătoasa...

Cu aceasta, «Navetă de-a lungul mileniilor» a luat sfîrșit.

De acord, doctore?

AL. V.

prime ca să vadă ce va ieși. Și au ieșit niște premii mici pentru unii salariați care meritau premii mari și premii mari pentru alții care meritau premii mici. De aici, un șir întreg de discuții și controverse... stereofonice, într-un cuvînt mare balamuc mare, de s-a dus vestea prin întregul Combinat chimic.

Văzînd că a incurcat-o rău al naibii, Bogoi Matilda ne-a făcut capul tobă cu explicațiile și justificările pe care tot încearcă să ni le plaseze.

Așa că, deși lucrează la Combinatul chimic, combinația asta nu i-a reușit. Era de prevăzută. Ca orice combinație chimică și aceasta a produs o reacție...!

Un grup de muncitori de la Combinatul chimic Făgăraș

URZICO,

La intrarea în orașul Pitești se face remarcat noul și elegantul cartier CEAIR, unde la parterul blocurilor

locatarii au la dispoziție alimentare, restaurante, chioșcuri cu ziare, debite, oficiul PTTR, precum și magazine de carne, lapte, brînză și unt. Un singur obiectiv a fost neglijat, și anume, amenajarea unei librării. Așa ceva nu există în cartierul CEAIR, fapt care supără pe cetățeni deoarece pentru un simplu plic sau o carte, sînt nevoiți să se deplaseze pînă în centrul urbei.

Nu știi în ce măsură problema ar putea fi remediată, deși s-ar putea, eventual, amenaja un stand în incinta poștei.

Deocamdată organizatorii rețelei comerciale din localitate nu au găsit cea mai vagă explicație cu privire la lipsa unei librării, deși s-au făcut tot soiul de sondaje.

...Forajul continuă!

F. Tistuleasa, str. Mărășești 7, Pitești

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

Există cazuri cînd mărfuri care lipsesc din magazine se află, totuși, în depozitele respectivelor unități.

— Nu vă place?! Totuși mi-ați cerut un pulover închis...
— Pardon, am cerut unul din cele pe care le țineți închise.

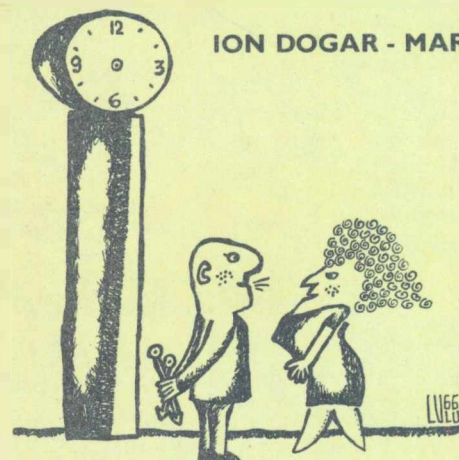
Desene de FRED GHENĂDESCU

CONSECVENȚĂ

— Eu înțeleg să fiu manierat și politicos cu toată lumea!
— Și dacă dai peste unul care nu este politicos cu d-ta?
— îl iau la palme.

ION DOGAR - MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

C. CRĂCIUN

ȘOFERUL: — Dar pentru muzică nu dați nimic?

POSTA

REDACȚIEI

ECHERIU FRANCISC — LOCO

Prea multă neglijență în desen. Cu puțină ordine s-ar putea să scăpați. În revistă.

BREABEN RADU — TURDA

Sintem de acord că unele poezii publicate în revistele literare au un stil prețios, confuz. Sintem de acord să fie și criticate. Dar critica, atunci când recurge la vers, e necesar să întrunească toate calitățile unei poezii de ținută. Nu se poate critica o poezie confuză, prin versuri «clare» ca acestea:

*Biet autor de psalmi ne-nțelese
Gînditu-te-ai tu oare? Sau măcar și-ai zis
Că aste «versuri» sînt din genul «Zexe»?*

Ce-ați spune, dacă și eu, analizîndu-vă poezia, v-aș răspunde: sanchi? Nu-i așa că v-ați șucări?

POPOVICI IOAN — ORADEA

«Însemnările unui îndrăgostit» sînt penibile. Spuneți printre altele:

— Întotdeauna mi-a plăcut soția prietenului.

— Prietenilor căsătoriți le-am făcut vizite numai cînd aveau soțiile singure acasă.

Noroc că mai departe recunoașteți!

— Într-o zi am încercat să acostez o fată și ea mi-a acostat o palmă.

Cu asemenea meditații nu cred că puteți acostă... nici paginile noastre.

GEORGESCU A. — LOCO

Schița «Propunerea lui Costache» nu este realizată. Vă așteptăm cu altă propunere.

ROȘU GHEORGHE — MOINEȘTI, BACĂU, DUMITRESCU GOGU — CRAIOVA

Idei bune, desen slab. Mai desenați.

BĂDIA DORU — CLUJ

Într-una din poezii ne explicați cite necazuri vă face inspirația;

Se-ascunde hoța-n mine

În inimă

Și-n cap

Iar cînd o chem răspunde

Din sobă, din dulap.

Probabil că acesta e motivul lipsei de inspirație a materialelor pe care ni le-ați trimis. S-or fi ascuns în frigider, și-au înghețat.

JUGRAVU CONSTANTIN — HOREZU, ARGEȘ

Idei vechi. Nici măcar desenul nu le întinerește.

BURSUC ALEX. — PAȘCANI

De ce încercați să cugetați (după cum spuneți chiar dv.) despre lucruri la care vă pricepeți mai puțin? Într-adevăr, nu vă înțelegem meditațiile. Iată, de pildă, ce spuneți în cugetarea despre:

Fuga de răspundere

«Tu ești calculat în toate, chiar și atunci cînd primul ai sosit, fără să iei startul la plecare».

Deci, cel care fuge de răspundere e

calculat. Pînă aici e bine. Pe urmă el sosește undeva primul, cu toate că n-a luat startul la plecare. Ca pe velodrom. Dar ce legătură au toate astea cu fuga de răspundere?

N-au nici o legătură. De-asta se și clatină...

GIL BALU — CONSTANȚA

«Insecta» a zburat la... coș.

BOTEZ ION — LOCO

«Idilă din pustiu» e scrisă în deșert, adică nu spune nimic. În fabula «Curcanul modest», justificați într-un fel îngimfarea.

Revedeți ideea.

ALEXANDER VICTOR — URZICENI, BUCUREȘTI

Pentru un elev e destul de bine. Continuați așa pînă la... admitere.

POPA DUMITRU — TURDA

Desen foarte bun, poante extrem de slabe. Gîndiți-vă puțin... mai mult.

BĂDESCU GEORGE — BRAȘOV

«Spițul doamnei» nu-i original. S-au scris multe materiale pe aceeași temă. Și bine.

CÎRSTEA ION — COMUNA BREZOI, RÎMNICU VÎLCEA

În poezia «Pescarul amator» vorbiți de curci, de rațe, de vin, de orice, în afară de pește și de pescar. Poate ar fi bine să o schimbați. Cu alta, mai bună.

BARTL CAROL ȘI LOCSE VASILĂ, TIMIȘOARA

De ce ați copiat desenele cu indigo? Preferam originalele.

P. GH. IONESI — BÎRLAD

Schița «Neînțelegere» e de fapt o... traducere. Din păcate, semnînd-o ca pe-o lucrare originală, nu ați tradus decît... autorul.

GRIGORE MIHAI — LOCO

Schița «Ca să nu avem discuții» e scrisă în fugă. Din cauza aceasta nici n-o putem opri. Se duce ca vîntul...

SERAFIM DRAGOȘ — RÎMNICU VÎLCEA, TUDOSE PETRU — ARAD

În afară de faptul că sinteți medici nu am înțeles nimic. Rugați pe cineva să transcrie manuscrisul deoarece la descifrat rețete, nu mă pricep.

CONSTANTIN VIFOR — LOCO

La materialul «Un mic geniu» sintem de acord cu titlul. Păcat că nu-i genială și schița.

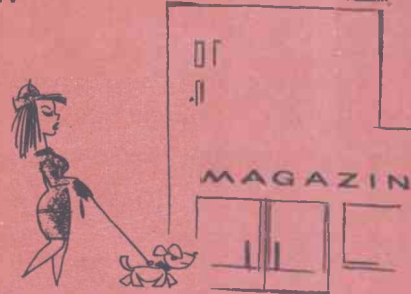
DEOCAMDATĂ, NU!

Nica Gică — Lugoj, Langa I. — Iași, Grigore Mihai — Loco, Iancu N. Gh. — reg. Argeș, Băncilă Zamfir — Loco, Grigorcea Raluca — Loco, Ilie Edizon — Timișoara, Drăghinaș Doru — Timișoara, Grădinaru Valeriu — Craiova, Mircea Octavian — Orăștie, Oproiu I. Ion — Craiova.

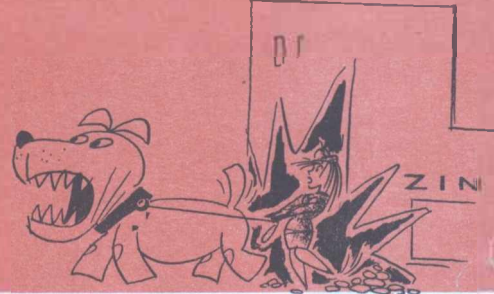
În centrul orașului Tg. Mureș, O.C.L.-ul local a instalat o firmă luminoasă care recomandă folosirea unui produs specific mediului sătesc.

A. POCH

FOLOSITI
FOSFONAR
PENTRU
INGRASAREA ANIMALELOR

FOLOSITI
FOSFONAR
PENTRU
INGRASAREA ANIMALELOR

Stingătoare cu ardere

Un stingător este un aparat cu care se stinge focul. Stingătorul conține o soluție specială, un fel de spumă care țîșnește și stinge.

Asemenea stingătoare pot fi văzute în toate fabricile pentru, ferească dumnezeu, caz de nevoie.

Niște stingătoare speciale însă au brevetat unele persoane de la atelierul universal II al fabricii de produse chimice «Getica» din București. În această fabrică, care este de produse chimice, se lucrează, evident, și cu alcool. Se pare însă că persoanele despre care pomeneam mai sus au socotit că este un sacrilegiu să se strice chiar tot alcoolul pe produse chimice. Drept care au început să sustragă din el. Problema nu se rezumă însă numai la acest aspect al mîinii cu cinci degete, ci mai capătă și un alt aspect și mai grav, am putea spune incendiar.

Astfel, alcoolul sustras nu era păstrat în sticle, damighe sau alte vase cunoscute ca speciale pentru asemenea lichid. Nu. Alcoolul sustras era depozitat în... stingătoare. De unde reiese dubla vinovăție a celor despre care se poate spune că furau de stingeau. Pentru că în caz de, ferească dumnezeu, vreun incendiu urma să se arunce în flăcări nu spumă, ci spumos, respectiv alcool, care numai la potolirea focului nu ajută. Iată de ce vorbeam despre «dubla vinovăție» a celor în cauză, care, ceea ce furau de stingeau cu o mină, aprindeau cu cealaltă.

Este cazul ca această problemă să nu fie tratată cu stingătorul.

PILULE AMARE

● Sănătatea ți-o asigură medicul. Numai cadrelor didactice din Gura Humorului aceasta le este asigurată de către Constantin Catargiu, salariat la oficiul poștal. Dînsul le-o procură lunar sub forma revistei «Sănătatea», deși profesorii au făcut abonamente la publicații legate de munca lor ca, de pildă, «Gazeta Învățămîntului», «Gazeta matematică» sau revista «Colocvii».

Nu știm însă cum a procedat Constantin Catargiu cu vînzătorii din cadrul OCL-ului care au făcut abonamente la publicația «Comerțul socialist». Probabil, i-a abonat pe toți la... Magazinul.

● Zicala cere să te întinzi cît ți-e plapuma. Secția de plăpumărie a întreprinderii orășenești de industrie locală din Petroșeni însă se întinde cît îi e materia primă. Sfatul

popular local o aprovizionează mai mult cu promisiuni. De aceea, într-un an secția a produs o singură plăpumă de mătase. Așadar plăpumile produse nu reușesc să acopere planul.

În această situație se aduc din alte părți, plătindu-se numai pentru transportul a 500 de bucăți circa 1 400 lei, plus alte cheltuieli. Așa că beneficiul comerțului din Petroșeni la plăpumi se duce pe apa Jiului, intrucît le vinde în pierdere. În cîștig e numai rubrica de față pentru că, spre deosebire de secția de plăpumi, are material.

● Vinurile au cîte o aromă: de muscat, de tămioasă, de busuioc etc. Uneori însă găsești în sticle și vin cu aromă de analcid. Mirosul provine de IRVA București. Ce e drept, întreprinderea nu folosește

acest produs. Îl utilizează unele gospodine care, după ce golesc sticla, o duc împreună cu altele de vin la un centru de achiziții. Remizierul respectiv se întimplă să aibă guturai și nu percepe mirosul de analcid. Iar cei de la depozitul IRVA, preluînd mii de sticle goale de la centrele de achiziții, nu au vreme să le verifice. Și așa, aroma «neviticolă» mai scapă o dată cu sticlele goale la beneficiar, adică Baza de vinuri Gostat din Capitală, iar de acolo în vinul imbuteliat.

Singura soluție valabilă este ca sticlele pentru analcid să aibă un format diferit de cele pentru vin. Nu de alta, dar nimeni pînă acum nu a auzit de analcid spumos.

● Muncitorii secției de geam laminat de la Fabrica de sticlă din Săceni care lucrează în tura de

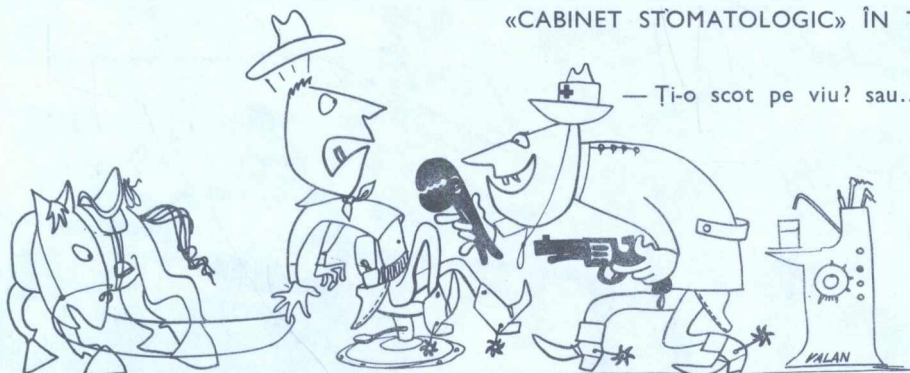
noapte, lăsați totdeauna fără asistență tehnică, roagă pe șeful secției să anunțe din vreme la cine anume este invitat în serile de luni pînă vineri (inclusiv), precum și adresa exactă a amfitrionului. Că ori de cîte ori se ivește în producție o situație complicată ce-l depășește pe maestru se trimite după dînsul o mașină la... Ploiești. Ori așa șoferul îl va găsi mai lesne și-l va aduce repede la fabrică. În ce privește simbăta seara, îl va găsi acasă. Doar se dă la televizor «Baronul» sau «Sfîntul». Și, apropo de «Sfîntul», asigurarea asistenței tehnice în schimbul de noapte se va introduce la Sfîntul așteaptă? Ori, poate, fiind vorba de o problemă foarte veche, se așteaptă s-o rezolve. «Baronul». Doar el e specialist în antichități!

● Nu știm exact ce cantitate de piine face anual Întreprinderea de panificație «23 August»-București. În schimb, putem preciza cîte cheltuieli neeconomice face în aceeași perioadă: 80 172 lei. Suma reprezintă amortismentele care se plătesc pentru un siloz preluat în 1948 gata deteriorat de cutremurul din 1940. Din cauza stării lui, silozul, de la preluare, servește doar la plata unor însemnate sume de bani. Iar toate demersurile făcute de întreprindere — vorba brutarilor — sînt dospite de către forurile competente. Așadar, iată că și o ruină te poate ruina bănește!

Rubrică redactată după greșelile altora de către V.D. POPA

ANESIA VALENTIN

«CABINET STOMATOLOGIC» ÎN TEXAS

PRIMA VIZITĂ LA CĂMIN

V. TIMOC

— Ceau, fetelor, a venit papa!

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ VASILE

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Științei»

44 601

